

Credo ...

2014-11-23 03:41:51 +0200

... Latince'de *inanıyorum* demek, İngiliz dilinde *amentü* anlamında kullanılıyor, *amentü* de *inandım* demek zaten.

Kredi kelimesinin kökeninde işte bu *güven* var, tüm sosyal hayatın temeline olması gereken güven. İnsanın insana, insanın kuruma, insanın devlete güvenmesi.

Devletimize, diğer namıyla *Türkiye Cumhuriyeti Devleti* 'ne neden güvenmediğimi düşündüm bir an, neden mesela Yusuf Halaçoğlu, Ermeni meselesinde konuşurken bana güven vermiyor ve adamın öyle söylemesi gerektiği için öyle söylediğini düşünüyorum? Veya herhangi bir devlet memuru, veya siyasetçi veya bilmemkim, herhangi bir konuda açıklama yaptığında bende *demek böyleymiş* duygusu oluşmuyor da, *acaba* demeye devam ediyorum?

Çok şüpheli bir insan sayılmam, insanlara güvenmeyi isterim, zihin ferahlığının temelinde bu güven vardır, insan güven(e)meden mutlu olamaz.

Peki neden güvenmiyorum, mesela bir doktor bir şey söylediğinde veya Microsoft yeni bir ürün çıkarıp, bunun o zamana kadarki bütün sorunları çözebileceğini iddia ettiğinde?

Çünkü buradakilerin hiçbirinin gözünde doğruluğun *bizatihi* bir önemi yok, evet, doğru görünmek istiyorlar, çünkü benim bildiğimi, doğru görünmezlerse insanların güvenmeyeceklerini onlar da biliyor, ve fakat maksatları daha *yüksek* bir takım idealler adına doğru görünmek. Bu idealler devlet için *beka*, siyasetçi için *seçilmek*, şirket için *kar* gibi şeyler, devlet eğer bekasına tehdit olduğunu düşünürse yalan söyleyebilir, siyasetçi seçilmek için yalan söylemek zorundadır, şirket de karını artırmak için yalan söylemesi gerektiğinde hiç durmaz.

Çünkü söz konusu yüksek ideal, *doğrucu davut* olmak yanında hayli *yüksek* bir idealdir.

Bunun toplum hayatının temelinde olduğunu iddia edebilir kişiler, hayat birilerinin birilerine yalan söylemesiyle yürür ancak diyebilirler, *evet*, belki bu doğrudur, yine de kolay sapılan yalanın yarattığı tahribatı unutmamak gerekir. En başarılı olanlar, belki yalan söyleyen ama bunu bükülmez bir doğruculuk gibi gösterebilenlerdir.

Devletimizde, mesela, suçluya af çıkar, insanların verilen cezaya güveni kalmaz, rüşvet verilir, insanların alınan ihaleye, yapılan işe güveni kalmaz, kayırmacılık yapılır, insanlar hakettikleri mesleği, sınavı, makamı kazanamayacaklarına, zira bunların *birilerinin adamı* olmadan kazanılmayacağına inanırlar, köy bombalanır, sonraki terörist olayların *hakiki* teröristlerce mi, yoksa devletin teröristlerince mi yapıldığı belli olmaz, tehcir olur, sonradan bu insanların toptan yok edilmek için mi sürüldüğü anlaşılmaz, yasak konur ve kaldırılır, şimdiki yasakların sonradan kalkmayacağına inanılmaz, hürriyet vardır ve kısıtlanır, tüm hürriyetlerin kısıtlanmayacağına karine yoktur...

İnsanımızın devletine güvenmeyişinde sebep çoktur; ancak bazısı bu güvensizliğin devletin aksamasındaki temel mesele olduğunu görmezden gelir ve suçu masonlara, ergenekonculara, dincilere, dinsizlere, milliyetçilere, milliyetsizlere, solculara, sağcılara, kemalistlere, yahudilere, ermenilere... atar.

Halbuki mesele, devletine güvenemeyen halktır. Devletin halktan başka dostu ve başka düşmanı yoktur.